

stykke maa antages efter Egnens Priser at ville koste i Handel i ubebygget Stand“, og senere: „Er Ejendommens Tilliggende af væsentlig forskellig Beskaffenhed eller Beliggenhed, ansættes hver af de paagældende Dele for sig“. Her har man, synes jeg, i Virkeligheden Grundlaget for den Vurdering til Jernbaneskyld, som skal finde Sted efter Jernbaneskyldloven af 18. April 1910, og saa maa det være Mening, at en saadan Ansættelse for et enkelt Jordstykke maa betragtes som en fast Grundbyrde, der hviler paa den Ejendom, der skal vurderes. Jeg henstiller, som sagt, til Udvalget at tage dette under nøje Overvejelse.

Naar vi ser paa, hvorledes Jernbaneskylden har virket i de Aar, hvor Udbyttet af den er opført paa Statsregnskabet, vil man se, hvor uensartet og usikkert Administrationen har staaet overfor denne Skat. I 1912—13 kalkulerede Administrationen den til at ville indbringe 25 000 Kr., men den gav kun 6 424 Kr. 33 Ø. I det næste Aar, 1913—14, anslaaer man — fordi man altsaa ikke er naaet saa nær de 25 000 Kr. — Udbyttet deraf til 20 000 Kr., men i Henhold til Statsregnskabet bliver den — 154 Kr. 36 Ø.! Naar man nu tænker paa, hvad disse Vurderinger og denne Skatteopkrævning har kostet, er det indlysende, at Jernbaneskylden maa have givet et Resultat, der er lig Minus, og samtidig har den afstedkommet mange Ulemper og megen Fortræd, og den har skadet de paagældende Ejendomme — ikke saa meget ved selve Skattens Beløb, for det gaar endda an —, idet Jernbaneskyldens Fastsættelse har bevirket, at der skulde optages en Protokollation, og denne har virket overordentlig generende, saa snart Ejendommen skulde vurderes til Laan eller lignende. Nu er man altsaa gaaet til — jeg skal ikke trætte det høje Ting med at oplæse disse Tal fra de forskellige Aar, skønt de er ret talende, men enhver, der ønsker det, kan jo se dem efter — at stryge den Bestemmelse i Jernbaneskyldloven, som sagde, at en Jordlod skulde være steget 10 pCt. i Værdi, før der kunde kræves Skat af den, ganske sikkert fordi man erkendte, at denne Skat egentlig var uanstændig. Nu ser jeg, at Jernbaneskylden i 1920—21 i Henhold til det sidst aflagte Statsregnskab har givet 55 165 Kr. 50 Ø., og dermed er man naturligvis naaet op paa et saadant Beløb, at det kan betale sig at opkræve Skatten, hvad det vel neppe kunde før; men naar man nu gaar til en Omlægning af vore Grundskatter og indfører et System, hvor-

efter Jorden og Bygningerne vurderes hver for sig, synes jeg, det er ganske meningsløst at opretholde et Skattesystem, der kun kan volde Fortræd, og som intet økonomisk Udbytte har givet. Naar der skal vurderes efter en Lov som den, den højtærede Finansminister stiller Forslag om — og som jeg synes er rigtig og retfærdig —, hvorved der ikke alene vurderes efter selve Jordværdien, men ogsaa tages Hensyn til Beliggenhed og til, hvad Ejendommen og den nøgne Jord koster, er det meningsløst at opretholde en saadan Særbeskatning for en overordentlig ringe Del af Jorden, tilmed Jord, som i mange Henseender er af meget ringe Værdi. Da Jernbaneskylden kom frem, var det den eneste Begrundelse for den, at den skulde være en Slags Indledning til en Værdistigningsskat, men det er den jo aldrig blevet; de, som har villet give det Udseende af, at den har været det, maa indrømme, at den er en ren og skær Karikatur af en Værdistigningsskat. Der opnaas ikke nogen Gevinst af den Jord, hvor der kommer en Jernbanestation, thi i det givne Øjeblik sælger Ejeren Jorden og indkasserer Pengene. Det eneste, man har opnaaet ved Jernbaneskyldloven, er, at man har etableret en Særbeskatning. Naar man derfor nu gaar til en rationel Ordning med Vurdering af Jord for sig og Bygninger for sig og en fast Beskatning paa Jord, er Tidspunktet sikkert kommet til at gaa bort fra denne Skat, og jeg henstiller til Udvalget og til den højtærede Finansministers Overvejelse at søge tilvejebragt Ensartethed i Jordbeskatningen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Wilmann har Ordet for en kort Bemærkning.

Wilmann: Jeg kan være enig med den ærede sidste Taler (N. C. Jensen) i Ønsket om at faa Jernbaneskylden ophævet, men kun paa den Betingelse, at der i Stedet gennemføres en almindelig Værdistigningsskat.

Den ærede konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Raffnsøe, gik ganske vist til sidst med til det foreliggende Lovforslag; men det var med ualmindelig sure Miner, han anbefalede det, og han søgte paa alle mulige Maader at bringe det i Miskredit ved at anføre alt, hvad han kunde, mod dets Gennemførlighed. Det ærede Medlem sagde, at den Vurdering til Jordskyld, som blev foretaget den 1. Juli 1920, var en daarlig Vurdering, bl. a. af den Grund, at man den Gang ikke forudsatte, at der skulde betales Skat efter den. Det er nu ikke gan-